

KÖZÖS DOLGAINK...

Elolvastam a 2000 tavaszán kiadott Közös Dolgainkat. Jól esett az optimizmus, amely a bevezetőből s a többi írásból áradt. Próbáltam rendet teremteni magamban az olvasottak nyomán. A szolgálat - a jézusi élet alapállása, ebből bontakozik ki a jézusi élet. Átsüt az egész füzetben, hogy a Bokornak nemcsak a harmadik világban van szolgálni, tenni valója.

Az elmúlt félszázad elveit-gyakorlatát összegezem. Nem csak a harmadik világ volt finansiális szolgálatunk megcélzottja. Volt kamatmentes lakáskölcsön-kasszánk is. Nézzük, mit kell tennünk ma, a rendszerváltás után, a megváltozott körülmények között?

A/ A közösség tagjai irányában. Alapelv volt körünkben, hogy az "autonóm" alapközösség az illetékes mindenben, a valamelyik testvérünknel jelentkező szükség esetében is. A gyakorlatban viszont ritkán került valakinek az anyagi szüksége a közösség fóruma elé, inkább családjához, egy Bokor-beli barátjához fordult a segítséget látó, s nagyobbára kölcsönt igényelt. Nem tudom, hogy változtak e tekintetben a körülményeink. Én nem tapasztaltam. Fordulat előtt és fordulat után egyaránt ugyanaz a gyakorlatom: kamatmentes kölcsönt adok rászoruló, igényét bejelentő testvéremnek. Egy olyasmit csináltam, amit a fordulat előtt nem: külső segítség érkezett nagycsaládos rászorulóink számára. Megkérdeztem néhányunkat: kiket gondolnak leginkább rászorulóknak, s véleményük alapján továbbbítottam az összegeket. Ahogy én látom helyzetünket, senki sem került rendszerváltás után sem olyan helyzetbe, hogy a kölcsön meg ne oldaná problémáit. Amikor Óbudaváron építkeztem, munkabeli segítséget kaptam testvéreimtől. A fordulat után ugyanúgy megkapom, ha kérem. Nem látom, mit kellene másképpen csinálnunk, mint a múltban.

B/ A hazai rászoruló irányában. Bárkinek megeshetik a szíve a látott nyomorúságon, s alamizsnálkodhatik. Lehet a részvétet mélyíteni is magunkban. A kérdés nyilvánvalóan az, hogy kell-e valamit közösségesen is tennünk. Alapközösségesen mit tehetünk? Van pl. egy testvérünk, aki elfekvőket látogat. Beszámol róla közösségében, és csatlakozik hozzá, akinek van szabad kapacitása. Tiszavárkony azért lett lehetséges, mert munkaviszonyt tudunk biztosítani Vágó Gyurinak. Tudunk-e még találni olyan feladatot, amelynek szervezését egy testvérünk munkaviszonyszerűen elvállalja? Akár egy másik árvíz sújtotta községet? Vagy nem kellene-e pénzünkkel a hierarchiától még nem egészen halálra ítélt Betániát okosan-óvatosan "bokrosítanunk"? Ott adva van már egy infrastruktúra, s vannak is tapasztalt, bedolgozott személyek. Ha hozzánk illőnek gondolt feladatra találunk, befizetünk a meglévő csekkszámhámlánkra.

Azt gondolom, hogy "bokorilag" akkor lehet valamit csinálni, ha valaki munkaviszonyszerűen elvállal egy feladatot. Rehabilitációm után meglátogattam négy államférfit. Készségesek voltak: akármilyen szociális feladatot vállalunk, hozzásegítenek. De nem akadt közülünk senki, aki munkaviszonyt vállalt volna. Azt hiszem, ez a lehetőségünk ma is megvan. (Mádnak Bokor-gyökerei vannak, amelyek talán hasznosíthatók is.) Az alapközösségben megszervezhetjük azt, amit nem munkaviszonyszerűen is tudunk csinálni. Bokorilag azt tehetjük, amire munkaviszonyt tudunk szervezni. Jól látom ezt?

C/ Kárpátmedencei rászoruló irányában. Egyénileg tesszük, amit a szívünk diktál. Közösségünknek elmondjuk, s testvéreink is segítenek, ha tudnak. Lényegesen többet akkor tudunk tenni, ha valami objektum (lakás) is rendelkezésünkre áll, mellyel kapcsolatos tennivalókat valaki munkaviszonyszerűen intéz. A Betánia infrastruktúrája e tekintetben is csábító lehetőség. Jól látom ezeket a dolgokat?

D/ A harmadik világ irányában. Mintha optimális volna a történelmileg kidolgozott Prakash-irány. Érdemes volna elgondolkodni újra azon, amit Gyusza ajánlott már: valakit találni, aki ezt a kérdést munkaviszonyszerűen elvállalná és profi módon csinálná. Hátha meg lehetne sokszorozni a támogatási összeget.

Városmajor, 2000. szeptember 11.

Nem kell csúnyákat gondolni öseinkről. Emberek voltak ők is, mint mi. De volt egy hibájuk, amit mi elkerülhetünk. Bevallhatjuk, hogy nem vagyunk alkalmasak a feladatra, amire Isten megteremtett bennünket. Ez így abszurdum. Isten nem dolgozik átabotában. A mondatot ki kell javítanom: most még nem vagyunk alkalmasak rá.

Őseink nem ezt tették. Már Alexandriai Szent Kelemen sem ezt tette. Megmagyarázta, hogy nem a gazdag az, aki nem üdvözülhet, hanem a bűnös, aki nem bánja meg a bűnét. Mintha gyermekkorom katolikus hitét hallanám. Valamikor tudtuk a Bokorban, hogy szegényíteni kell magunkat, ha azt akarjuk, hogy miénk legyen az Isten Országá. Mára más a helyzet. Legalább is Béla s Évi ezt mondja, s biztosan nem tévednek.

Tényállás: a Bokorban nincs két család, mely vállalná a szerzetesrendet, a vagyonszösséget stb, mert ha volna, már köztük volnék. Megmagyarázhatjuk, hogy Isten ezt nem kívánja tőlünk. S bevallhatjuk, hogy még nem vagyunk alkalmasak rá.

Valakik úgy gondolják, hogy mélyíteni kell a lelkiségünket. Igaz. De a lelkünk semmi mástól nem mélyül jobban, mint a metanoiától, amely bevallása is annak, hogy hol tartunk. Ott, hogy még nem vagyunk alkalmasak rá. S hiába próbáljuk mélyíteni e bevallás nélkül.